

KOTORSKO PRISTANIŠČE.

RIBIČ.

Pravljica. — Spisal dr. Ivo Česnik.

Zar juga je rodil to pravljico.

Prvo pomladno popje je vzbrstelo. Narava je bila polna zelenja. Goriško polje se je kopalo danzadnem v solčnih žarkih, ki so blesteli kakor prosojne meglice pisanega cvetja. Vipavska dolina si je ovila poročni venec okrog glave in se odela v belo krilo, segajoče do tal. Tamkaj od morja so prihajali čez Furlanijo pozdravi harmonije, sreče in ljubezni.

V tistem času se je rodila ta pravljica.
Čujte jo!

I.

Tiha noč je legla nad Adrijo, nad vas ob breg in nad grad tik morja. Plavala je nad Krasom in Furlanijo in ovijala v svoj skrivnostni pajčolan široko ravnino, vinograde in njive, hribe in doline. Morje je dremalo in sanjalo o svoji nekdanji moči in slavi, sanjalo in dremalo kot sestra mesečina nad njim, ki je sipala svoje prosojne trakove nad prostrano naravo.

Vse tiho in mirno! Le šuštenje listja na drevju grajskih vrtov in neznatno pljuskanje valčkov ob stoletno zidovje in ob morske brežove vznemirja tišino...

Tam na produ kraj vasi je stala koč. V njej je bival stari ribič Štefan in z njim mladi Robert. Robert je bil sirota, brez očeta in matere. Davno, davno ga je prinesla nekoč v hreščeči noči tuja ženska v Štefanovo hišo. Težki časi so tedaj vladali v deželi. Kmet se je uprl zoper svojega zatirajočega gospodarja, se oborožil s cepcem in koso in s puško kremenko ter ropal,

zažigal in celo moril, da se maščuje nad stoletnim zatiralcem.

V tisti dobi je prinesla Roberta, zavitega v cunje, neznana ženska, vsa preplašena, prepadena in bolna, k Štefanu. Razodela mu je, da je otrok plemenitega rodu, in ga rotila in prosila, naj se ga usmili, vzame pod streho in vzgoji, ker ona čuti, da se ji bliža vsled trpljenja, onemoglosti in boleznih smrt.

Stari Štefan jo je uslišal, sprejel Roberta v svoje naročje in ga vzgojil. Tuja ženska pa je umrla še isto noč. Robert je rasel in se razvijal v oskrbi ribiča Štefana v krepkega in čvrstelega mladeniča. Postal je ognjevit, pogumen in predrzen. Ni se bal viharja, ne sivih oblakov, bliska, groma in strele, ko stresa jeza božja nebesni obok. Njegova roka je varno vodila čolnič po morju, naj so valovi še tako pljuskali s srditostjo ob njega. Robert je postal najboljši veslač in najpogumnejši ribič in stari Štefan, ki je imel od dela in truda upognjen hrbet, je bil vesel mladega in čilega orla Roberta.

Na produ ob koči se je zgenil čolnič. Ribič Robert je stopil vanj in zaveslal na široko odprto Adrijo. Tam je položil vesla v stran, vzela piščal iz žepa in zapiskal najlepše melodije tople južne ljubezni.

Mir je vladal nad široko, prostrano naravo. Tišina je kraljevala nad Adrijo. Tisoč zvezd je brlelo nad Robertom in okrog njega so igraje pljuskali drobni valčki. Gori v grmovju pod gradom je zapel slavec veličastno pesem tihe sreče. Pesem je šla preko vasi, preko nizkih koč in je trkala